

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W www.sum.dk

Folketingets Sundhedsudvalg

Dato: 4. maj 2010
Enhed: Sundhedsjuridisk center
Sagsbeh.: SUMHBR
Sags nr.: 0908622
Dok nr.: 215890

Folketingets Sundhedsudvalg har den 24. marts 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 5 (Alm. del – L 130) til indenrigs- og sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jonas Dahl (SF).

Spørgsmål nr. 5:

"Hvordan vil ministeren sikre, at patienter, som ikke har et støttende socialt netværk eller råd til en advokat, også får mulighed for støtte i relation til et eventuelt ønske om en lokal dialog?"

Svar:

Enhver patient har ret til at lade sig bistå ved dialogen med regionen. Det følger af almindelige forvaltningsretlige principper. Patienten kan i den forbindelse selv fuldstændig frit vælge, hvem der i givet fald skal bistå vedkommende. Det kan således være en pårørende, en ven eller bekendt, en kollega, en advokat eller anden professionel rådgiver, en plejeperson, en person fra en frivillig organisation m.v., der bistår vedkommende. Jeg forudsætter i den forbindelse, at Patientombudet og regionerne i tilknytning til tilbuddet om dialog vejleder patienterne om muligheden for at lade sig bistå ved dialogen.

Desuden har alle patienter mulighed for på patientkontoret at få råd og vejledning om klagesystemet, herunder om hvad tilbuddet om dialog indebærer, om hvordan dialogen vil foregå og om muligheden for at lade sig bistå ved dialogen.

Langt de fleste patienter må forventes at have mulighed for og ønske om selv at finde en person, som vil kunne bistå patienten ved dialogen med regionen. Jeg forventer desuden, at flere patientorganisationer vil være indstillede på at indgå i et samarbejde med regionerne om at stille frivillige fra patientorganisationerne til rådighed som mulige bisiddere for de patienter, der ønsker bistand, men ikke selv har mulighed for at få en person til at bistå dem. Regionerne vil i den forbindelse skulle fremlægge kontaktoplysninger på de frivillige bisiddere.

Det er vigtigt at holde sig for øje, at muligheden for en dialog med regionen alene er et tilbud til patienten. Hvis patienten – uanset muligheden for at lade sig bistå – ikke har tillid til, at dialogen kan forløbe konstruktivt, kan patienten fravælge tilbuddet om dialog, ligesom patienten kan afbryde dialogen på ethvert tidspunkt.

Dialogen kan føre til afklaring af misforståelser m.v. og til, at patienten kan få en forklaring på – og eventuelt en undskyldning for – hændelsesforløbet. Herudover kan dialogen alene føre til, at klagesagen med patientens accept anses for bortfaldet. Hertil kommer, at patienten – i tilfælde, hvor patienten efter en

dialog med regionen har accepteret, at klagen bortfalder – ikke er afskåret fra at fortryde denne beslutning og på ny indgive sin klage.

Jeg mener ikke, at der er grund til i forbindelse med tilbuddet om dialog at lovfæste en særordning, der fraviger det almindelige princip om borgernes adgang til at lade sig bistå. Dette princip anses i almindelighed for fuldt tilstrækkeligt til, at en borger kan varetage sine interesser i forhold til den offentlige forvaltning. Det er derfor undtagelsen, at en borger efter lovgivningen har krav på professionel bistand i kontakten med offentlige myndigheder. Sådanne særordninger findes derfor også kun i tilfælde, hvor der er tale om træffe afgørelser af indgribende betydning for borgeren. Som eksempler på sådanne særordninger kan nævnes, at Flygtningenævnet efter udlændingeloven kan beskikke en advokat for udlændingen, at retten efter straffeloven kan beskikke en bistandsværge for en tiltalt, der risikerer en dom om psykiatrisk forvaring, og at der efter psykiatriloven skal beskikkes en patientrådgiver for en patient, der tvangindlægges, tvangstilbageholdes, tvangsbehandles m.v.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder / Helle Borg Larsen